

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 114.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939746832/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Tredie Capitel

Hun er saa ung, som Rosens Knop,
Der viser os det stærke Røde,
Og just vil sprænge Bægret op,
For ret i Elskovs Sol at gløde.
C. Winther.

»Her seer du Indgangen til Skoven; naar du gaaer ligefrem, og dreier om ad den første Gangstie paa høire Haand, kommer du strax til Skovnyrnophens Bolig!« sagde Otto, idet han lod Vognen holde ved den Allee, der førte op til Præstegaarden; og Viggo gik med raske Skridt fremad i den anviste Retning, efter at have sendt et halv vemodigt Blik til den fredelige Præstegaard, bag hvis Blomsterhave Kirken hævede sig, og tusinde kjærlige Hilsener med Otto til dens Beboere.

Der var deiligt i den stille, svale Skov – men Bøgetræernes Sommerpragt, Fuglesangen og Blomstervrimlen i det friske Græs, der endnu bar glimrende Spor af Morgenduggen, vakte ingen hjemlig Følelse i Viggos Hjerte, skjøndt det var første Gang efter saamange Aars Forløb, han saae den danske Sommer igjen. Som Dreng havde han tidt søgt Ro og Ensomhed i Skoven, naar den sædvanlige Ufred gjorde ham Hjemmet utaaleligt, og han havde kastet sig ned og skjult sit Ansigt i Græsset, for at undgaae Synet af den milde Solglands der forgyldte Bladene – Naturens hellige Harmonie fyldte hans barnlige Sind med Rædsel over alle de onde Lidenskaber der forstyrrede Freden og Tilfredsheden i hans Hjem – og i hans Hjerte.

De første Indtryk forvindes og udlettes aldrig – de følge os hele Livet igjennem, til Velsignelse eller til Forbandelse. Naar de forlængst ere i Graven, som gjorde vor Barndom lykkelig eller forbittede den, naar vort Barndomshjem staaer øde og forladt – har Erindringen dog ikke forladt vort Hjerte, og forlader det ikke, før

det ophører at slaa. Lykkelig den, der takker Gud derfor – der, idet han nærmer sig sit forlums Hjem med Henrykkelse føler hvorledes *den* fortænger alle andre Tanker, alle senere Indtryk! til ham taler den gjennem Lyset, Luften – Hjemmets Luft! – Blomsterduften og Fuglesangen: »Husker du» – »ak ja, hvor kunde jeg glemme!» – »hvor glad du altid nærmede dig dette Huus, hvor din Moders milde Ansigt saa tidt nikkede til dig bag Ruden? Husker du den gamle hyggelige Dagligstue – de lange Vinterdage, I Smaae tilbragte derinde naar det sneede og blæste udenfor? Hvor sød din Moder da var, naar hun jævuede Eders Trætte med milde Ord, og altid fandt paa ny Lege og ny Beskæftigelse, at Tiden ikke skulde falde jer lang. Kan du huske hvorledes hun om Aftenen bar dig ind i din Seng, og saae paa dig med Øine der skinnede klarere end de lyse Stjerner paa Himlen – da takkede hun Gud for sine Børn! Men kan Du ogsaa huske hvor høit du elskede hende – du har dog aldrig elsket nogen anden *saaledes!* – hvordan du midt i den morsomste Leg, naar du var ude, kunde længes efter hende – og at den bedste Glæde var at komme hjem igjen!» Saadanne Erindringer er de lykkelige Børns Arvelod fra Hjemmet – deres Mødrenearv! – Men der er Andre, som hvis de kunde, ville bortkaste Erindringen om deres Barndom, fordi den var ulykkelig, som gaae en Omvei for at undgaae Synet af det Huus, hvori deres Forældre boede, hvor de ikke saae andet end Kiv og Elendighed, hvor Fortvivlelsen fuldvoxen rodfæstede sig i deres Barnesjæle, fordi de skulde være ulykkelige i den Alder da Glæden ligger saa nær, og gribes saa let. Til dem taler Erindringen bitre Ord: »Husker du med hvor tungt et Hjerte du altid nærmede dig dette Sted? hvorledes du aldrig rigtig kunde glæde dig ude, fordi du ikke kunde glemme at du skulde hjem igjen? hvortidt du saae Solen gaae ned, med det Ønske at den aldrig vilde staae op igjen, at der ingen Dag vilde følge efter denne, men altid Nat og Søvn? Hvorledes du heller, hvis du havde Lov dertil, vilde drive om paa Gaderne i det værste Vinterveir, end sidde hjemme i det uhyggelige Huus, hvor hver uventet Lyd varslede nyt Klammerie og ubehagelige Optrin?»

Det er naturligt at lignende Tanker paatrængte sig Viggo paa Veien til hans Søsters Hjem, men han vilde ikke give efter for dem, thi det var ham indlysende at han maatte bringe sit Sind i Rolighed